

**Το Μεγάλο Ερώτημα στο Βιβλίο του Ιώβ
και η Σπουδαία Απάντηση**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιωβ 1:1, 10:2β, 13, Εφ 3:9, Ιωβ 42:5-6

- I. Στα 42 κεφάλαια του Ιώβ υπάρχει ένα μεγάλο ερώτημα με δύο σκέλη: Ποιος είναι ο σκοπός του Θεού στη δημιουργία του ανθρώπου, και ποιος είναι ο σκοπός Του στη σμίλευση του εκλεκτού λαού Του—Ιωβ 1:1 10:2β, 12-13, βλ. 11:12, 13:4:**
- A. Ο Ιώβ είπε στον Θεό: «Δείξε μου γιατί με δικάζεις» (Ιωβ 10:2β), «Αυτά, όμως, έκρυβες στην καρδιά σου· ξέρω ότι αυτό είχες κατά νουν» (εδ. 13).
 - B. Αυτό υποδεικνύει ότι ο Ιώβ δεν μπορούσε να βρει τον λόγο που τον μεταχειριζόταν έτσι ο Θεός. Πίστευε όμως ότι έπρεπε να υπάρχει κάποιος λόγος, κρυμμένος στην καρδιά του Θεού. Αυτό που ήταν κρυμμένο στην καρδιά του Θεού ήταν το μυστήριο των αιώνων—η αιώνια οικονομία του Θεού—Εφ 3:9.
- II. Η σπουδαία απάντηση σε αυτό το μεγάλο ερώτημα είναι το μυστήριο που ήταν κρυμμένο στον Θεό διαμέσου των αιώνων, η αιώνια οικονομία του Θεού. Αυτή είναι η αιώνια πρόθεση του Θεού με την ευδοκία Του να παρέχει τον εαυτό Του μέσα στη Θεία Τριάδα Του, ως ο Πατέρας εν τω Υιώ δια του Πνεύματος, στον εκλεκτό λαό Του για να γίνει η ζωή και η φύση τους. Έτσι, ο εκλεκτός Του λαός μπορεί να γίνει ένας οργανισμός, το Σώμα του Χριστού, που είναι ο καινούργιος άνθρωπος, για την πληρότητα του Θεού, την έκφρασή Του, η οποία θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ—Α' Τιμ 1:3-4, Εφ 1:22-23, 3:9, 19, Γεν 1:26, Ησ 43:7, Ρωμ 8:29, Α' Ιω 3:2:**
- A. Ο Ιώβ και οι φίλοι του νόμιζαν ότι τα παθήματά του ήταν ζήτημα της κρίσης του Θεού. Ωστόσο, τα παθήματα του Ιώβ δεν ήταν η κρίση του Θεού. Ήταν ο Θεός που ξεγύμνωσε και έφθειρε τον Ιώβ για να τον κερδίσει, ώστε να μπορεί και ο Ιώβ να κερδίσει τον Θεό περισσότερο.
 - B. Παρόλο που ο Θεός ξεγύμνωσε τον Ιώβ, σίγουρα δεν ήταν θυμωμένος με αυτόν, ούτε θεωρούσε τον Ιώβ ως αντίδικό Του αλλά ως στενό φίλο—Ιωβ 19:11, βλ. 10:13.
 - Γ. Ο Θεός ήξερε ότι αφού ο Ιώβ είχε περάσει μέσα από μια περίοδο παθημάτων, επρόκειτο να ανοικοδομηθεί με τη Θεία Τριάδα, ώστε να μπορέσει να γίνει άλλος άνθρωπος, ένας καινούργιος άνθρωπος, μια καινούργια κτίση (Γαλ 6:15), για να εκπληρώσει την αιώνια οικονομία του Θεού για την έκφρασή Του (Β' Κορ 5:17). Αυτή είναι η σπουδαία απάντηση στο μεγάλο ερώτημα στο βιβλίο του Ιώβ.
 - Δ. Κατά την ανάγνωση της Αγίας Γραφής, χρειάζεται να εστιάζουμε την προσοχή μας στην αιώνια οικονομία του Θεού για τη θεία παροχή. Αν δεν γνωρίζουμε την οικονομία του Θεού, δεν θα κατανοήσουμε την Αγία Γραφή. Η πρόθεση του Θεού ήταν να κάνει τον Ιώβ να είναι άνθρωπος του Θεού, ο οποίος ήταν συγκροτημένος με τον Θεό σύμφωνα με τη θεία οικονομία Του:
 - 1. Η Αγία Γραφή, που αποτελείται από 66 βιβλία, υπάρχει ώστε ο Θεός να παρέχει τον εαυτό Του, εν Χριστώ δια του Πνεύματος, μέσα σε μας ώστε να γίνει η ζωή μας, η φύση και το παν για μας, για να μπορούμε να ζούμε τον Χριστό και να Τον εκφράζουμε. Αυτή πρέπει να είναι η αρχή που διέπει τη ζωή μας—Ιω 10:10β, Α' Κορ 15:45β, Ρωμ 8:2, 10, 6, 11, Φιλ 1:19-21α, Β' Κορ 3:6.

2. Ο Θεός σμίλευσε τον Ιώβ για να τον μεταφέρει από τη σφαίρα της ηθικής σε μια σφαίρα όπου μπορούσε να κερδίσει τον Θεό. Έτσι, ο Ιώβ θα στρεφόταν από την αναζήτηση της τελειότητας κατά την ηθική στο να αναζητά και να κερδίζει τον Θεό, αντί για οτιδήποτε άλλο. Η στάση του ανθρώπου απέναντι στον Θεό βασίζεται στο πόσο Θεό έχει κερδίσει—Ψλ 27:8, 105:4, Φιλ 3:8, Μτ 25:3-4, 9, Πρμ 23:23, Απ 3:18, Β' Κορ 3:18, 4:17, Α' Πε 2:7, Δν 5:27, 9:23, 10:11, 19.
3. Ο Θεός σμίλευε τους άγιους ανθρώπους Του με σκοπό αυτοί να αδειάσουν απ' όλα τα άλλα και να λάβουν τον Θεό ως το μοναδικό τους κέρδος. Ο Θεός θέλει οι άνθρωποι Του να Τον κερδίζουν, να μετέχουν σ' Αυτόν, να Τον κατέχουν, και να Τον απολαμβάνουν όλο και περισσότερο, παρά οτιδήποτε άλλο, μέχρις ότου η απόλαυσή τους να φτάσει στον μέγιστο βαθμό για να γίνουν η Νέα Ιερουσαλήμ—Μτ 5:3, Ψλ 43:4, 73:25-26, Φιλ 3:8-9, Απ 21:2.
4. Αυτή είναι η ουσιαστική σημασία ολόκληρης της Καινής Διαθήκης, που αποτελεί τη σπουδαία απάντηση στο μεγάλο ερώτημα στο βιβλίο του Ιώβ, σχετικά με τον σκοπό του Θεού στη δημιουργία του ανθρώπου και στη σμίλευση του εκλεκτού λαού Του.

III. Το βασικό πρόβλημα του Ιώβ ήταν ότι υπήρχε έλλειψη Θεού σε αυτόν. Σε όλη την αντιμετώπιση του Θεού προς τον Ιώβ, η πρόθεση του Θεού ήταν να μειώσει τον Ιώβ μέχρι να γίνει ένα τίποτα, διατηρώντας όμως την ύπαρξή του (Ιωβ 2:6), ώστε να έχει τον τρόπο να μεταδώσει τον εαυτό Του μέσα στον Ιώβ. Ο Θεός νοιάζεται μόνο για ένα πράγμα—να κατεργάζεται τον εαυτό Του μέσα μας (Εφ 3:16-19):

- A. Ο Ιώβ είχε αυτοδικαιούνη (Ιωβ 6:30, 9:20, 27:5-6, 32:1) και ήταν ικανοποιημένος με αυτό που είχε γίνει (13:3, 23:3-4, 31:6), αλλά δεν γνώριζε την άθλια κατάστασή του ενώπιον του Θεού (βλ. Απ 3:16-18).
- B. Η δόξα του Ιώβ ήταν η τελειότητα και η ακεραιότητά του, ενώ το στεφάνι του ήταν η εντιμότητά του. Ο Θεός ξέντυσε τη δόξα του και αφαίρεσε το στεφάνι από το κεφάλι του (Ιωβ 19:9). Η ελπίδα του Ιώβ ήταν να μεγαλώσει το «δέντρο» της δικής του εντιμότητας, αλλά ο Θεός δεν θα επέτρεπε να μεγαλώσει ένα τέτοιο δέντρο μέσα στον Ιώβ. Αντίθετα, ο Θεός ξεριζώσε αυτό το δέντρο, αυτή την ελπίδα (εδ. 19:10), ώστε ο Ιώβ να μεταφερθεί στη σφαίρα όπου μπορούσε να κερδίσει τον Θεό.
- Γ. Ο Θεός ήθελε ο Ιώβ να γνωρίζει ότι βρισκόταν στη λάθος σφαίρα, όπου οικοδομούσε τον εαυτό του ως άνθρωπο στην παλιά κτίση με τη δική του τελειότητα, ακεραιότητα και εντιμότητα. Ο Ιώβ δόξαζε τον εαυτό του σε αυτές τις τρεις αρετές, αλλά ο Θεός τις θεωρούσε ως εμπόδιο που έπρεπε να αφαιρεθεί, ώστε ο Ιώβ να μπορέσει να λάβει τον Θεό στη φύση, τη ζωή, το στοιχείο και την ουσία Του. Έτσι, θα μπορούσε να μεταμορφωθεί μεταβολικά για να γίνει Θεάνθρωπος, ένας άνθρωπος στην καινούργια κτίση που εκφράζει τον Θεό και Τον παρέχει στους άλλους—Β' Κορ 3:18, Α' Πε 4:10, Εφ 3:2.
- Δ. Ο Θεός σκόπευε να γκρεμίσει τη φυσική ύπαρξη του Ιώβ με την τελειότητα και την ακεραιότητά του, ώστε να μπορέσει να οικοδομήσει έναν ανακαινισμένο Ιώβ με τη φύση και τις ιδιότητες του Θεού. Η διαπαιδαγώγηση του Αγίου Πνεύματος γκρεμίζει τη φυσική μας ύπαρξη για να συγκροτήσει μια ανακαινισμένη ύπαρξη—Β' Κορ 4:16-18, Ρωμ 8:28-29.
- Ε. Το έργο του Πνεύματος μέσα μας συγκροτεί μια καινούργια ύπαρξη σε μας, ενώ το έργο του Πνεύματος εξωτερικά γκρεμίζει κάθε πτυχή της φυσικής μας ύπαρξης μέσω του περιβάλλοντός μας. Πρέπει να συνεργαζόμαστε με το λειτουργικό Πνεύμα και να δεχόμαστε το περιβάλλον που έχει διευθετήσει ο Θεός για μας—Φιλ 4:12, Εφ 3:1, 4:1, 6:20, Α' Κορ 7:24.

ΣΤ. Ο κύριος σκοπός των παθημάτων σε αυτό το σύμπαν, ιδιαίτερα όπως σχετίζεται με τα παιδιά του Θεού, είναι ότι μέσω αυτών η ίδια η φύση του Θεού μπορεί να υφανθεί στη φύση του ανθρώπου, έτσι ώστε ο άνθρωπος να μπορεί να κερδίζει τον Θεό στον μέγιστο βαθμό—Β' Κορ 1:8-9, 4:16:

1. Μολονότι ο ζωντανός Θεός μπορεί να εκτελέσει πολλές πράξεις για χάρη του ανθρώπου, η ζωή και η φύση του ζωντανού Θεού δεν υφαινόνται έτσι μέσα στον άνθρωπο. Όταν ο Θεός της ανάστασης εργάζεται, η ζωή και η φύση Του μπορούν να υφαινόνται μέσα στον άνθρωπο—Β' Κορ 4:16.
2. Ο Θεός δεν εργάζεται για να γνωστοποιεί την δύναμή Του με εξωτερικές πράξεις, αλλά για να μεταδίδει και να κατεργάζεται τον εαυτό Του μέσα στον άνθρωπο. Ο Θεός χρησιμοποιεί το περιβάλλον μας προκειμένου να κατεργάζεται τη ζωή και τη φύση Του μέσα μας—Γαλ 4:19, Β' Κορ 4:7-12, Α' Θεσ 3:3, Ιω 16:33.
3. Προκειμένου να ζούμε στην ανάσταση και να συγκροτούμαστε με τον Θεό της ανάστασης, θα πρέπει να συμμορφωθούμε στην εικόνα του Χριστού, που είναι ο πρωτότοκος Υιός του Θεού, μέσω όλων των πραγμάτων—Ρωμ 8:28-29, Εβρ 12:10, βλ. Ιερ 48:11.
4. Εν μέσω των παθημάτων μας, μπορεί να παραπονιόμαστε στον Θεό, αλλά τα παράπονά μας μπορούν να γίνουν η καλύτερη προσευχή, η πιο ευχάριστη προσευχή προς τον Θεό. Καθώς παραπονιόμαστε, ο Θεός χαίρεται επειδή Αυτός κάνει όλα να συνεργούν προς το αγαθό, για να συμμορφωθούμε στην εικόνα του πρωτότοκου Υιού Του—βλ. Ψλ 102.

IV. Η κίνηση του Τριαδικού Θεού για να θεοποιεί τον άνθρωπο για την εκπλήρωση της οικονομίας Του, ώστε να αποκτήσει τη συλλογική Του έκφραση, είναι πλήρως στο αναμιγμένο πνεύμα, το θείο Πνεύμα που αναμιγνύεται με το ανθρώπινο πνεύμα μας σαν ένα—Α' Κορ 6:17, Απ 1:10, 4:2, 17:3, 21:10, βλ. Ιωβ 12:10, 32:8:

- A. Στη Χριστιανική μας ζωή πρέπει να ζούμε κατά το Πνεύμα και να περπατάμε κατά το Πνεύμα. Ό,τι κάνουμε και ό,τι είμαστε πρέπει να είναι κατά το Πνεύμα, με το Πνεύμα, εν Πνεύματι και δια του Πνεύματος. Επομένως, χρειάζεται να φρονούμε το πνεύμα μας, να κάνουμε τα πάντα εξασκώντας το πνεύμα μας προκειμένου να βιώνουμε το θείο Πνεύμα που ζει μέσα μας, που κατοικεί μέσα μας, και που μας μεταμορφώνει—Γαλ 5:16, 25, Φιλ 3:3, Ρωμ 8:4, 6, Β' Κορ 2:12-13, Μαλ 2:15-16.
- B. Δεν πρέπει να αναλαμβάνουμε καμία δράση που δεν είναι στο Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα. Δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε καμία κατάσταση, ούτε να καλύπτουμε κάποια ανάγκη εκτός από το Πνεύμα. Πρέπει να μάθουμε να αγγίζουμε το θείο Πνεύμα μέσα στο πνεύμα μας. Αυτή είναι η ουσιαστική σημασία της χριστιανικής ζωής και του χριστιανικού έργου για την εκπλήρωση της οικονομίας του Θεού—Ζαχ 4:6, Β' Κορ 3:3, 6, Ρωμ 1:9, 7:6, Φιλ 3:3.
- Γ. Το να είμαστε Χριστιανοί και νικητές δεν είναι μόνο δύσκολο, είναι αδύνατο. Μόνο ο επεξεργασμένος και ολοκληρωμένος Τριαδικός Θεός που ζει μέσα στο πνεύμα μας, ως το Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα, μπορεί να είναι Χριστιανός και νικητής—Λκ 1:37-38α, Β' Κορ 4:13, Ρωμ 8:2.
- Δ. Εφόσον κάνουμε τα πάντα σύμφωνα με το Πνεύμα, μπορούμε να βιώνουμε την ενόρκωση, τον ανθρώπινο βίο, τον θάνατο, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού με τη έκχυση του Πνεύματος. Αυτό μας κάνει να γίνουμε η εκκλησία του Θεού, το Σώμα του Χριστού, ο καινούργιος άνθρωπος, και η άμπελος με τα κλήματα, ως ο οργανισμός του Τριαδικού Θεού, που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ—Φιλ 1:19, Ιλ 2:28-32, Πραξ 2:16-21, Εφ 1:22-23, 2:15, 4:4, 23-24, Ιω 15:1-11, Απ 3:12, 19:7-9, 21:2, 10.

V. Όταν ο Θεός εμφανίστηκε στον Ιώβ, εκείνος είδε τον Θεό, κέρδισε τον Θεό στην προσωπική του εμπειρία και μίσησε τον εαυτό του—Ιωβ 38:1-3, 42:1-6:

- A. Σήμερα ο Θεός μας είναι το Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα, ως η ολοκλήρωση του επεξεργασμένου και ολοκληρωμένου Τριαδικού Θεού. Ο Θεός που ατενίζουμε σήμερα είναι το ολοκληρωμένο Πνεύμα. Στο πνεύμα μας μπορούμε να ατενίζουμε τον Θεό—B' Κορ 2:10, B' Τιμ 4:22:
1. Βλέπουμε τον Θεό ώστε να μπορούμε να συγκροτηθούμε με τον Θεό. Το να βλέπουμε τον Θεό μάς κάνει να μεταμορφωνόμαστε και να κερδίζουμε τον Θεό—B' Κορ 3:16, 18, Μτ 5:8, Απ 22:4.
 2. Όσο περισσότερο βλέπουμε και αγαπάμε τον Θεό, τόσο περισσότερο απαρνούμαστε και μισούμε τον εαυτό μας—Ιωβ 42:5-6, Ησ 6:5, Λκ 14:26.
- B. Προκειμένου να βλέπουμε τον Θεό, πρέπει να εξασκούμε το πνεύμα μας—Εφ 1:17-18, 3:16-17, Α' Κορ 2:9-16, B' Κορ 4:13, Α' Τιμ 4:7, B' Τιμ 1:6-7:
1. Όσο περισσότερο Τον ατενίζουμε στο πνεύμα μας, τόσο περισσότερο λαμβάνουμε όλα τα συστατικά Του, ως την εσωτερική προμήθεια, μέσα στην ύπαρξή μας—B' Κορ 3:16-18.
 2. Εν μέσω των παθημάτων μας, πρέπει να δίνουμε προσοχή στο πνεύμα μας, λαμβάνοντας τον Κύριο σαν το κατοικητήριό μας, που είναι το μυστικό της επάρκειάς μας—B' Κορ 2:13, 7:5-6, Μαλ 2:15-16, Ψλ 91:1, Φιλ 4:11-13, Ψλ 90:1-12, 31:20, Ησ 32:2.
- Γ. Προκειμένου να βλέπουμε τον Θεό, πρέπει να σμιλεύουμε την καρδιά μας—B' Κορ 3:16, 18, Μτ 5:8, 13:18-23:
1. Πρέπει να ανακαινιστούμε στο πνεύμα του νου μας με το να ανασυγκροτηθούμε με τον λόγο του Θεού. Έτσι, ο λόγος του Θεού θα μας διδάσκει, θα μας κυβερνά, θα μας βασιλεύει και θα μας ελέγχει—Εφ 4:23, Δτ 17:18-20, Φιλ 2:2, 5.
 2. Πρέπει να βράζουμε με την αγάπη του Κυρίου, έχοντας το αίσθημά μας πλήρες με τον Κύριο, ως τον ζήλο μας για τον δικό Του οίκο—(Ρωμ 12:11), Φιλ 1:8, B' Κορ 5:14, B' Τιμ 1:6-7, Ιω 2:17, Μκ 12:30.
 3. Το θέλημά μας πρέπει να υποτάσσεται από τον Χριστό και να μεταμορφώνεται με τον Χριστό μέσω των παθημάτων, έτσι ώστε να υποταχθεί στη ηγεμονία του Χριστού (Φιλ 2:13, βλ. Ασμ 4:1, 4, 7:4α, 5). Πρέπει να διατηρούμε μια καλή και αγνή συνείδηση με το ανεκτίμητο, καθαρτήριο και εξαγνιστικό αίμα του Χριστού (Πραξ 24:16, Α' Τιμ 3:9, Εβρ 9:14, 10:22).

VI. Ο Θεός σμιλεύει εκείνους που Τον αγαπούν με σκοπό να μπορούν να Τον κερδίζουν στο μέγιστο βαθμό, ξεπερνώντας την απώλεια όλων των πραγμάτων που έχουν πέρα απ' τον Θεό (Φιλ 3:7-8), ώστε να μπορεί ο Θεός να εκφράζεται μέσα απ' αυτούς για την εκπλήρωση του σκοπού Του στη δημιουργία του ανθρώπου (Γεν 1:26).